

Arrest

nr. 97 715 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met M. S. (...) en u hebt twee kinderen. In Iran werkte u voor een electronicabedrijf. U voelde zich echter niet tevreden met uw leven en u was regelmatig depressief. U was hiervoor in behandeling en u kreeg medicatie waardoor u niet kon werken. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek was u op een dag alleen thuis en u keek naar een programma op een satellietzender over protestantse huiskerken. U was hier heel erg van onder de indruk en na de uitzending voelde u zich rustig. U wilde meer te weten komen over deze religie en u kocht een Bijbel. Na het lezen van de Bijbel

besloot u een vroegere vriend, A. I. (...), te contacteren. Deze had zich enige jaren geleden bekeerd tot het christendom. Naar aanleiding hiervan had u destijds alle contact verbroken met hem. A. (...) bleek ondertussen de leider te zijn van een huiskerk. Tussen de vierde en zesde maand van 1389 (Perzische kalender, komt overeen met juni t/m september 2010 onze kalender) werd u lid van de huiskerk en u nam deel aan hun bijeenkomsten. U lichtte uw echtgenote niet in over uw bekering. Op 10/12/1390 (29 februari 2012) was u met de wagen onderweg om boodschappen te doen voor de huiskerk waar op diezelfde dag een bijeenkomst was. Onderweg raakte u echter betrokken bij een ongeval en u moest een uur wachten op de komst van de politie. Plots kreeg u een sms van één van de huiskerkleden, M. S. (...). Hij schreef dat hij in uw plaats boodschappen had gedaan en dat u hem moest komen oppikken aan het Pounakplein. Toen u aankwam zag u dat M. (...) lijkbleek was. Hij zei dat u meteen moest weggaan. Toen hij teruggekomen was met de boodschappen had hij autoriteiten in burger voor de deur van de huiskerk zien staan. Hij had ook gezien dat alle leden en A. (...) gearresteerd werden. U vernielde meteen de simkaart van uw telefoon en u vertrok naar Tekhab, het geboortedorp van uw ouders. U verbleef er bij een oom en u belde naar uw echtgenote. U was niet van plan om haar de waarheid te vertellen maar ze was al op de hoogte gebracht door leden van de ordediensten die bij u thuis waren langsgelopen met een arrestatiebevel. Ze hadden de woning doorzocht en uw spullen meegenomen. Uw vrouw was ook meegenomen voor ondervraging. Vier dagen later reed u met de wagen van uw oom naar Tabriz. Daar verbleef u ook vier dagen waarna u illegaal via Turkije naar België reisde. Op 29 maart 2012 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst belde u naar uw echtgenote maar ze antwoordde niet. Ongeveer twee weken na uw aankomst in België werd u gebeld door uw zoon. Hij vertelde dat uw echtgenote nog twee keer was meegenomen voor ondervraging. Hij zei ook dat ze de telefoonnummers had veranderd. U probeerde aan uw zoon duidelijk te maken dat u contact wilde blijven houden maar u slaagde hier niet in. Sindsdien heeft uw zoon u niet meer gebeld. U beschikt over een badge afgeleverd door uw werkgever in Iran en over medische documenten afgeleverd in België.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor niet beschikte over enige identiteitsdocumenten. U legde enkel een werkbadge neer. U verklaarde tijdens het gehoor dat u plots diende te vluchten en dat uw originele documenten tijdens een huiszoeking in beslag werden genomen (CGVS, p. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw shenasnameh (geboorteboekje) en identiteitskaart zich bij uw echtgenote in Iran bevinden. Van het feit dat ze in beslag zouden zijn genomen maakte u geen enkele melding en dit omdat u alles beknopt moest vertellen en enkel antwoordde op de vragen (CGVS, p. 4). Aanvankelijk verklaarde u dat u op het moment van uw vlucht geen enkel document op zak had, zelfs niet uw bankkaart of uw rijbewijs (CGVS, p. 4). Naderhand bleek uit uw verklaringen echter dat u op het moment van uw vlucht in het bezit was van uw Iraans rijbewijs. U legde dit echter niet neer. U zou dit samen met de verzekeringsdocumenten in uw wagen hebben achtergelaten omdat u uw vlucht niet gepland had en niet wist dat u hier zou terecht komen (CGVS, p. 4). Op de vraag om een kopie van het geboorteboekje van uw echtgenote (waarin ook de gegevens van jullie huwelijk en gemeenschappelijke kinderen in worden vermeld) per fax te laten overmaken antwoordde u dat dit niet mogelijk was. Uw echtgenote zou immers haar telefoonnummer veranderd hebben en uw zoon die u één keer zelf opbelde zou er niet mee ingestemd hebben om contact te blijven houden (CGVS p. 4, 15 en 16). Verder zou u uw simkaart hebben vernietigd zonder telefoonnummers en contactgegevens te noteren en zou u met niemand in Iran contact hebben (CGVS, p. 2,3 en 4). Bovenstaande verklaringen kunnen echter niet als aannemelijke uitleg aanvaard worden voor het ontbreken van enig (begin van) bewijs van uw identiteit. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan.

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ondermijnen. Zo wist u niet te preciseren wanneer u voor de eerste keer opnieuw contact nam met uw bekeerde vriend A. (...). U stelde dat u dit deed in 1389 (2010/2011) omdat u zelf interesse had gekregen in het christendom, maar u kon niet eens bij benadering zeggen in welke maand u hem contacteerde (CGVS, p. 13). Door welke ordedienst de leden van de huiskerk werden opgepakt wist u evenmin (CGVS, p. 14). Gevraagd naar het lot van M. S. (...), die u op de hoogte bracht van de arrestaties van de andere leden van de huiskerk, moest u het antwoord schuldig blijven. Dat u zomaar uw simkaart zou vernietigen zonder enige contactgegevens van hem bij te houden is niet aannemelijk (CGVS, p. 15). U kon ook niet zeggen wat er uiteindelijk gebeurd is met de gearresteerde leden van de huiskerk. U heeft ook geen enkele poging gedaan om informatie hierover te vinden, bijvoorbeeld via het internet (CGVS, p. 15). Daarnaast verklaarde u op DVZ dat u via uw echtgenote vernam dat de autoriteiten bij u thuis

waren binnengevallen en dat ze een arrestatiebevel bij hadden met uw naam op (Vragenlijst DVZ, vraag 5, p. 3). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of de autoriteiten ooit een document hebben afgegeven mbt u antwoordde u ontkennend. Pas toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen op de DVZ bevestigde u dat de autoriteiten volgens uw echtgenote met een arrestatiebevel aan de deur waren geweest (CGVS, p. 16). Tot slot weet u niet eens of er in Iran daadwerkelijk een rechtszaak tegen u werd opgestart. (CGVS, p. 16). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat hij vervolgd zal worden door zijn autoriteiten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bekering tot het evangelisch protestantisme. Zo wist u niet te vertellen vanwaar de benaming evangelisch protestantisme komt en wat het precies inhoudt (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u precies voor deze strekking van het christendom heeft gekozen antwoordde u dat daar geen specifieke reden voor was. U stelde dat Jezus voor u het belangrijkste is, maar u voegde toe dat andere christelijke strekkingen het ook over Jezus hebben (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de rol van de Bijbel bij de evangelisten wist u enkel te zeggen dat ze het goed vinden (CGVS, p. 8). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de evangelisten het principe aanhangen van het soevereine gezag van het schrift wat wil zeggen dat ze geloven dat de Bijbel goddelijk gezag heeft als woord van God. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat ze een groot belang hechten aan evangelisatie (bekeringsactiviteiten). Uzelf bleek hier echter helemaal niet van op de hoogte te zijn. Gevraagd naar uw houding tov andersgelovigen in België antwoordde u immers dat u geen reclame kunt maken voor uw geloof en dat mensen zelf door Jezus moeten worden uitgekozen (CGVS, p. 13). Hoewel u beweerde reeds in Iran bekeerd te zijn tot het evangelisch protestantisme deed u geen poging om uw echtgenote te overtuigen. Integendeel, u bracht haar zelfs niet op de hoogte van uw bekering en uit uw verklaringen blijkt dat u ook niet de intentie had om dit ooit te doen (CGVS, p. 6 en 14).

Verder kon u niet zeggen wat de naam is van de kerk die u in België zou bezoeken. Het adres kende u evenmin en u beschikte niet over een visitekaartje van de kerk noch over een attest ter staving van uw kerkbezoek/deelname aan religieuze activiteiten (CGVS, p. 7). Treffend in dit verband is ook dat u aan de Iraanse pastoor een attest had gevraagd maar dat hij u dit niet wilde geven omdat u er niet vanaf het begin bij was (CGVS, p. 8). Van een gelovige die al dertig keren een dienst heeft bijgewoond in dezelfde kerk kan bovendien verwacht worden dat hij er iets meer weet te vertellen dan de naam van een tramhalte waar hij moet afstappen (CGVS, p. 7 en 8), temeer omdat de kerk een afdeling heeft voor Iraniërs en u dus wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om de pastoor aan te spreken in uw moedertaal en verdere informatie te vragen. Gevraagd naar de naam van de hoofdpastoor moest u het antwoord schuldig blijven en van de Iraanse pastoor die de diensten voor Iraniërs leidt kende u enkel de voornaam (CGVS, p. 8). Hoewel u het doopsel noemde als één van de twee sacramenten bent u zelf niet gedoopt. U zou bovendien nog nooit een doop hebben bijgewoond en u wist niet te zeggen hoe de doopceremonie verloopt in de kerk die u regelmatig beweert te bezoeken (CGVS, p. 9 en 10). Aanvankelijk verklaarde u in dit verband dat u eerst een opleiding moet volgen alvorens u gedoopt kunt worden. Toen u gevraagd werd naar details over deze opleiding gaf u toe dat er geen specifieke opleiding is en dat u gewoon bedoelde dat u deelneemt aan de kerkdienst (CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw bekering. Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over een goede kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze gelezen heeft/ het christendom bestudeerd heeft.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw bekering. Bovendien stelt u uitdrukkelijk dat u niet van plan bent om 'reclame te maken' voor het christelijk geloof (CGVS, p. 13).

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De werkbadge kan op zich niet beschouwd worden als een bewijs van uw identiteit. Indien dit wel zo

zou zijn toont dit louter aan dat u gewerkt heeft voor het bedrijf F. (...) in Iran. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u geopereerd werd en problemen heeft met uw voet en uw knie. Daarnaast blijkt dat u lijdt aan een depressie en aan smetvrees. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Over de oorzaak van uw psychische problemen kan uit bovenvermelde attesten niets worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de argumentatie blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij haalt in een derde en laatste middel de schending aan van de artikelen 3 en 9 EVRM en van artikel 9 van de voormelde richtlijn. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte stelt dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging/omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partij wijst erop dat dit niet strookt met de werkelijkheid en zij voert aan dat verwerende partij in haar beslissing uitgaat van verkeerde veronderstellingen. Betreft het niet neerleggen van identiteitsdocumenten, wijst verzoekende partij erop dat het kan voorvallen dat een asielzoeker zijn identiteit niet met specifieke identiteitsdocumenten kan aantonen en dat zij een plausibele uitleg heeft kunnen verschaffen over het ontbreken van deze stukken. Verzoekende partij herhaalt dat zij halsoverkop is moeten vluchten, dat zij dus niet meer langs haar thuis is kunnen gaan en dat zij geen enkele steun meer krijgt van haar familie omdat die haar wegens haar bekering hebben uitgestoten. Ook herhaalt verzoekende partij dat zij haar rijbewijs heeft achtergelaten in de auto, omdat zij op dat moment van streek was, waardoor zij vergat om dit document mee te nemen.

Betreft de tegenstrijdigheid tussen wat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal heeft verteld, wijst verzoekende partij erop dat zij heeft aangegeven dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beknopt moest zijn en dat men haar soms onderbrak zodat zij de draad kwijtraakte. Wanneer men de vragenlijst bekijkt, blijkt inderdaad dat er slechts zeer summier werd genoteerd, terwijl er normaliter toch iets meer wordt neergepend. Dit summiere verslag strookt niet met haar karakter, benadrukt verzoekende partij nog. Zij verwijst hierbij naar haar gehoor op het Commissariaat-generaal, tijdens hetwelk zij heel wat wenste te vertellen.

Verzoekende partij stelt verder dat, indien verwerende partij al zou twifelen aan haar identiteit, *quod non*, zij dit verder dient te onderzoeken, gelet op de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. Aangezien verwerende partij echter haar identiteit niet in twijfel trekt, kan zij het feit dat verzoekende partij geen identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, bezwaarlijk aangrijpen om haar relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij ongepland diende te vluchten en dat zij geen contact meer kan onderhouden met haar familie, of met andere personen in Iran, niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor het ontbreken van enig begin van bewijs van haar identiteit. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Zo kan verzoekende partij via tal van communicatiemiddelen bij vrienden, kennissen en eventueel door bemiddeling van een advocaat pogen haar identiteit aan te tonen. Verzoekende partij toont niet aan dat dit haar volstrekt onmogelijk is.

Wat betreft het verweer van verzoekende partij omtrent de vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkondigde dat haar shenasnameh en identiteitskaart zich bij haar echtgenote in Iran bevinden, terwijl zij op het Commissariaat-generaal vertelde dat haar originele documenten tijdens een huiszoeking in beslag werden genomen, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich ook hier in essentie beperkt tot de herhaling van de reeds niet door verwerende partij aanvaarde uitleg, hetgeen geen ander licht kan werpen op het motief in kwestie. De Raad merkt volledigheidshalve op dat uit de vragenlijst blijkt dat haar uitdrukkelijk een vraag werd gesteld met betrekking tot haar documenten en dat verzoekende partij hierop antwoordde dat haar shenasnameh en haar identiteitskaart zich bij haar echtgenote in Iran bevinden (administratief dossier, stuk 14, verklaring, vraag 21). Dat verzoekende partij hier een antwoord geeft dat volledig afwijkt van hetgeen zij op het Commissariaat-generaal verkondigde, kan op geen enkele manier worden goedgepraat door het feit dat zij tijdens haar eerste verhoor zeer kort diende te zijn. Desbetreffend verweer kan dan ook niet worden bijgetreden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen specifiek verweer aanvoert met betrekking tot de vaststelling dat zij aanvankelijk op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij op het moment van haar vlucht geen enkel document op zak had, zelfs geen bankkaart of rijbewijs, terwijl zij later dan stelde dat zij op het moment van haar vlucht in het bezit was van haar Iraans rijbewijs. Deze tegenstrijdigheid wordt dan ook door de Raad gehandhaafd.

Waar verzoekende partij erop wijst dat, indien verwerende partij al zou twifelen aan haar identiteit, het aan haar toekomt om hier verder onderzoek over te verrichten, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de

taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij ten onrechte redeneert dat, nu verwerende partij niet aan haar identiteit twijfelt, dit element volgens haar niet kan worden gebruikt om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondergraven. De Raad wijst er ten eerste op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een werkbadge op zich niet kan worden beschouwd als een bewijs van identiteit. Het enige document dat verzoekende partij bijbrengt, levert derhalve geen enkele bewijswaarde voor haar identiteit. Wat er ook van zij, de Raad is van oordeel dat, uit de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt om enig officieel identiteitsdocument bij te brengen, zonder dat zij hiervoor een plausibele uitleg kan verschaffen, verwerende partij met recht kon oordelen dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.2.5.1. Aangaande de motivering dat verzoekende partij niet kon preciseren wanneer zij contact opnam met haar bekeerde vriend A., betoogt verzoekende partij dat dit ten stelligste onwaar is. Immers, zij vertelde dat dit in het jaar 1389 was, doch dat zij de precieze maand niet wist. Meteen daarna heeft zij aangegeven dat zij in de zomer van 1389 voor het eerst naar de huiskerk is geweest. Bovendien kon zij de exacte datum geven van de vergadering waar zij naartoe was geweest toen zij werd ingelicht over de arrestaties. Verzoekende partij blijft erbij dat zij de tijdsperiodes wel degelijk bij benadering kan aangeven.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, toen haar werd gevraagd wanneer zij haar vriend A. heeft gecontacteerd, niet specifiek kon zijn dan het jaar "1389" (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Zij ontkent dit ook niet in haar verzoekschrift. Dat verzoekende partij wel heeft kunnen aangeven dat zij in de zomer van 1389 voor het eerst naar de huiskerk is geweest, en dat zij de datum van de arrestaties kon opgeven, vormt geen verschoningsgrond voor haar zeer vage verklaring omtrent het moment waarop zij uit interesse voor het christendom, een toch wel uiterst opmerkelijke wending in haar leven, contact heeft opgenomen met haar vriend A. Haar argumentatie kan de Raad niet overtuigen.

2.2.6.1. Inzake de onwetendheden met betrekking tot de arrestaties en het feit dat verzoekende partij geen enkele poging heeft gedaan om informatie te vinden over het lot van de gearresteerde leden van de huiskerk en het verdere verloop van haar eigen problemen, voert verzoekende partij aan dat zij altijd een zeer plausibele en consistente uitleg heeft verschaft omtrent het feit dat zij niet van alles op de hoogte is. Verzoekende partij herhaalt dat zij zich heeft bekeerd tot het Evangelisch Protestantisme en dat haar hele familie haar heeft verstoten omwille van deze bekering. Verzoekende partij wenst aan te stippen dat zij met niemand nog contact heeft in haar thuisland. Verder geeft verzoekende partij aan dat, toen zij op de hoogte werd gesteld van het feit dat de leden van de huiskerk werden gearresteerd, zij, gelet op de toestand van christenen in Iran, logischerwijze de beslissing heeft genomen om te vluchten en haar sporen uit te wissen. Zij heeft dan inderdaad haar sim-kaart vernietigd en zij is toen niet meer naar huis gegaan om papieren op te halen. Dergelijk gedrag strookt met dat van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij de plicht heeft om alle omstandigheden van de zaak in acht te nemen, zeker haar persoonlijke situatie, doch stelt vast dat met voormelde elementen geen rekening werd gehouden. Verzoekende partij wijst in dit verband nog op artikel "4 (3), punt c van de *asielkwalificatierichtlijn, richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming*".

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet kon zeggen door welke ordediensten de leden van de huiskerk werden opgepakt, dat zij zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd om te weten te komen hoe het M. S. en de andere leden van de huiskerk die werden gearresteerd nog vergaan is en dat zij niet wist te zeggen of er daadwerkelijk een rechtszaak tegen haar werd opgestart in Iran. Met betrekking tot het feit of er al dan niet een arrestatiebevel op haar naam werd afgegeven, legt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af. Verzoekende partij tracht al deze vaststellingen goed te praten door erop te wijzen dat zij met niemand nog contact heeft in Iran – haar familie heeft haar verstoten nadat zij te weten kwamen dat zij zich had bekeerd – en dat het feit zij haar sim-kaart meteen heeft vernietigd en gevlucht is zonder eerst over huis te gaan, een logische reactie is waaruit kan worden afgeleid dat zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker echter verwacht mag worden dat hij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit zijn land van herkomst daar deze informatie hem derhalve zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie beter in te schatten.

Het zich hierover niet informeren doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag. Betreft het zich niet kunnen informeren bij haar familieleden, verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij geen mogelijkheden heeft om contact met hen op te nemen. Verzoekende partij stelt tijdens haar gehoor het volgende: *“Moest er een manier zijn dan had ik dat al lang gedaan”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Verzoekende partij geeft echter niet aan dat zij ook effectief alles in zijn werk heeft gesteld om haar gezin nog te kunnen bereiken. Zij lijkt zich er zomaar bij neer te leggen dat haar gezin, en vooral haar echtgenote, geen contact meer met haar wenst te hebben omdat zij zich heeft bekeerd tot het Evangelisch Protestantisme. De Raad acht dergelijke houding allesbehalve plausibel, te meer nu verzoekende partij via haar zoon te weten kwam dat haar echtgenote enkele keren werd meegenomen door de ordediensten en dat zij derhalve zelf door de ordediensten wordt geïnterviewd door de voorgehouden activiteiten van verzoekende partij. Betreft het niet informeren naar het lot van M. S. en de andere leden van de huiskerk die zouden zijn gearresteerd, schaart de Raad zich achter het oordeel van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij zomaar haar sim-kaart zou vernietigen zonder enige contactgegevens van M. S. bij te houden. Verzoekende partij geeft overigens toe dat zij verder ook geen enkele poging heeft ondernomen om via andere kanalen, zoals bijvoorbeeld het internet, informatie te verkrijgen omtrent deze personen, wiens problemen gelinkt zijn aan de hare. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift geen aanvaardbare verklaring voor dit gebrek aan initiatief, dat volgens de Raad niet te rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad herhaalt dat verzoekende partij via tal van communicatiemiddelen bij vrienden, kennissen en eventueel door bemiddeling van een advocaat had kunnen pogen desbetreffend enige informatie te verwerven. Verzoekende partij toont niet aan dat dit haar volstrekt onmogelijk is. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt om de voormelde lacunes en eigenaardigheden goed te praten, waardoor de geloofwaardigheid van haar vluchtaanvraag verder in het gedrang komt.

2.2.7.1. Betreft de bekering van verzoekende partij tot het Evangelisch Protestantisme, meent verzoekende partij dat verwerende partij niet enerzijds kan stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het Evangelisch Protestantisme, terwijl zij anderzijds dan wel motiveert dat zij een zeer grondige kennis heeft van de Bijbel en van het christendom.

Verder wijst verzoekende partij er nog op dat, waar verwerende partij het vreemd vindt dat zij haar echtgenote niet heeft ingelicht, zij reeds heeft aangegeven dat haar familieleden fanatieke moslims zijn. Voorts legt zij uit dat zij voor haar vertrek naar België slechts anderhalf jaar was bekeerd tot het Evangelisch Protestantisme. Zij stond derhalve slechts aan het begin van de ontdekking van dit nieuwe geloof. Er kan van haar dan ook niet worden verwacht dat zij *“over het Evangelische Protestantisme zou kunnen preken als een volleeerde Evangelist”*. Bovendien heeft zij tijdens haar gehoor wel degelijk aangetoond dat zij op de hoogte is van *“de andere pijlers van het Evangelistische Protestantisme”*.

Verzoekende partij betoogt voorts dat helemaal niet kan worden getwijfeld aan het feit dat zij wel degelijk haar geloof belijdt. Zij stipt aan dat zij wel degelijk naar de kerk gaat en dat zij tijdens haar gehoor, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, een gedetailleerde beschrijving kon geven van waar haar kerk gelegen is. Verzoekende partij benadrukt dat er immers maar één evangelische kerk gelegen is aan de halte zwaantjes en dat in deze kerk effectief op zondag een Iraanse dienst doorgaat.

Verder argumenteert verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte oordeelt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Verzoekende partij haalt ten eerste aan dat verwerende partij zich desbetreffend heeft gesteund op informatie die niet strookt met de actuele situatie. Verzoekende partij hamert erop dat, volgens de informatie die zij aanbrengt, erkende kerken werden gesloten en dat vooral moslims die zich bekeren vervolgd worden, ongeacht of er zich bezighouden met evangelisatieactiviteiten. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar en citeert uit enkele nieuwsberichten (bijlage 3, 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift). Verder in het verzoekschrift herhaalt verzoekende partij dat christenen massaal worden vervolgd in Iran en zij voegt hieraan toe dat er bij arrestatie geen garantie is op een eerlijk proces en dat het wetsontwerp om de doodstraf in te voeren voor afvalligheid reeds werd gestemd in het parlement (bijlage 13 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij verwijst ook nog naar een arrest van het EHRM, waarin zou worden gesteld dat christenen in Iran een reële vrees koesteren op ernstige mensenrechtenschendingen. Het feit dat verwerende partij zich dienaangaande baseert op verouderde informatie die niet strookt met de actuele situatie, roept bij verzoekende partij ernstige twijfels op over de rest van het onderzoek naar haar situatie.

Tot slot haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij, los van het feit dat zij verkeerdelijk stelde dat er voor christenen in Iran geen enkel probleem is als men zijn geloof discreet belijdt, niet van haar kan verwachten dat zij haar geloof niet zou praktiseren. Verzoekende partij wijst in dit verband op het arrest van 5 september 2012 van het Europees Hof van Justitie, waarin gesteld wordt dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend wanneer de betrokkene daadwerkelijk gevaar loopt om te worden vervolgd en dat het feit dat men vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaald gedrag irrelevant is. Tevens wijst verzoekende partij nog op de in artikel 9 EVRM vervatte vrijheid van godsdienst.

2.2.7.2. Betreft het argument dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt door enerzijds te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij en anderzijds op te merken dat verzoekende partij wel over een grondige kennis beschikt van de Bijbel en van het christendom, merkt de Raad op dat beide vaststellingen van elkaar losstaan. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij tot het Evangelisch Protestantisme, omdat verzoekende partij zeer onwetend blijkt te zijn omtrent deze specifieke strekking binnen het christendom en omdat zij eveneens zeer vage verklaringen aflegt met betrekking tot haar beweerde regelmatige bezoeken aan een evangelische kerk in België. Anderzijds merkt verwerende partij op dat verzoekende partij wel over een goede kennis beschikt van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij het christendom wel heeft bestudeerd. Dergelijke vaststelling doet echter geen afbreuk aan de vorige vaststellingen.

Vervolgens verwijst de Raad naar en sluit zich aan bij hetgeen verwerende partij desbetreffend repliceert in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder antwoordt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoeker tot het protestantisme en dit omwille van zijn onwetendheid over dit geloof. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet wist te vertellen vanwaar de benaming ‘evangelisch protestantisme’ komt, dat hij geen specifieke reden had om specifiek voor deze strekking van het christendom te kiezen, dat hij niet kon zeggen wat de rol van de Bijbel is, hoewel uit informatie blijkt dat evangelisten het principe aanhangen dat de Bijbel goddelijk gezag heeft. Voorts bleek verzoeker er niet van op de hoogte te zijn dat ze een groot belang hechten aan bekeringsactiviteiten, sterker zelf, verzoeker beweerde dat hij geen reclame kan maken voor zijn geloof omdat mensen zelf door Jezus moeten worden uitgekozen. Waar verzoeker beweert een gedetailleerde beschrijving te hebben gegeven van de kerk waartoe hij behoort, merkt verweerder op dat dit in tegenspraak is met de argumentatie in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeker niet kon zeggen wat de naam van de kerk is die hij in België zou bezoeken evenmin het adres kende. Verzoeker zou dertig keer naar de kerk gegaan zijn sinds zijn aankomst in België, maar kon enkel de tramhalte geven waar hij moest afstappen. De pastoor weigerde verzoeker bovendien een attest te geven omdat hij er niet van het begin bij was. Verzoeker kon evenmin de naam geven van de hoofdpastoor van de kerk en kon enkel de voornaam geven van de Iraanse pastoor. Voorts blijkt dat verzoeker niet gedoopt is en zou hij bovendien nog nooit een doop hebben bijgewoond (de Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekende partij niet eens wist te zeggen hoe de doopceremonie verloopt, ondanks het feit dat ze de kerk regelmatig zou bezoeken). Gelet op de veelheid aan onwetendheden merkt verweerder op dat de bestreden beslissing terecht heeft opgemerkt dat verzoeker zijn bekering tot het evangelisch protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt.”* Dat verzoekende partij voor haar vertrek naar België slechts anderhalf jaar was bekeerd tot het Evangelisch Protestantisme, kan volgens de Raad niet als een valabel excuus worden beschouwd. Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelk zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt.

Verzoekende partij kan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het Evangelisch Protestantisme, derhalve niet weerleggen. Uit haar verklaringen kan enkel worden afgeleid dat zij een goede kennis vertoont van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij, al dan niet een oprechte, interesse vertoont voor deze religie. Verzoekende partij kan middels de documenten die zij bijbrengt niet aantonen dat zij louter omwille van haar interesse voor het christendom, vervolging zou riskeren vanwege de Iraanse autoriteiten. Immers, de informatie die zij bijvoegt heeft betrekking op bekeerde christenen en christelijke kerken. Vermits er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het christendom, is de Raad van oordeel dat deze informatie niets kan wijzigen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze informatie vormt immers geen bevestiging van het feit dat zij zich wel tot het christendom zou hebben bekeerd. De Raad merkt eveneens op dat haar verdere betoog omtrent het feit dat christenen in Iran het risico lopen om ernstige mensenrechtenschendingen te

ondergaan en dat niet van haar kan worden verwacht dat zij haar geloof niet zou praktiseren, gelet op het voorgaande, zinledig is.

2.2.8.1. Verzoekende partij geeft aan dat rekening dient te worden gehouden met de houding van zowel de tolk als de protection officer. Verzoekende partij meent dat het gedrag van beiden – de tolk zat voortdurend te sms-en en heeft zelf aangegeven bepaalde woorden niet goed te kunnen verstaan en de protection officer blafte haar voortdurend af – een nefaste invloed had op het verloop van het gehoor en dat op die manier kostbare informatie verloren is gegaan. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij dergelijke werkwijze heeft aangekaart bij verwerende partij (bijlage 14 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad sluit zich desbetreffend wederom aan bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in diens nota met opmerkingen: *“Waar verzoeker opmerkingen maakt over de houding van de tolk, merkt verweerder op dat tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. ... Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden of dat de tolk een weinig correcte houding zou hebben aangenomen. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. Verweerder stelt hierbij vast dat verzoekende partij een brief stuurde naar de tolkendienst in verband met de houding van de tolk. De tolkendienst heeft hierop eveneens geantwoord dat een dergelijke houding van de tolk zoals beschreven door verzoekende partij, niet kan worden afgeleid uit het gehoorverslag, hoewel incidenten gewoonlijk worden genoteerd in het gehoorverslag, indien deze voorvallen.*

Wat betreft de houding van de protection officer, merkt verweerder op dat de raadsman van verzoeker hieromtrent een brief heeft gestuurd naar de dienst advocaten, en dat de protection officer is geconfronteerd met zijn houding door de dienst advocaten. De protection officer heeft echter opgemerkt dat hij verschillende keren dezelfde vraag moest stellen omdat verzoeker de vragen niet beantwoordde, wat ook blijkt uit het gehoorverslag. Verweerder merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.9. Waar verzoekende partij nogmaals herhaalt dat zij een vrees koestert om te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering tot het christelijke geloof en dat verscheidene leden van haar kerkgemeenschap reeds gearresteerd werden, waardoor zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees en het louter herhalen van de kern van haar asielproblematiek niet volstaat om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Betreft de opmerkingen dat verzoekende partij de bescherming in haar land van herkomst niet kan inroepen, aangezien het de Iraanse autoriteiten zijn die acties ondernemen tegen christenen en bekeerde moslims en dat uit objectieve informatie blijkt dat een eerlijk proces in Iran absoluut niet gegarandeerd is (bijlage 7 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat dergelijk verweer niet dienstig is, aangezien kan worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij zich bekeerd heeft tot het Evangelisch Protestantisme, en dus ook niet aan de problemen die hiermee gepaard zouden zijn gegaan. Om die reden slaagt verzoekende partij er evenmin in om afbreuk te doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing, door te verwijzen naar en te citeren uit verschillende rapporten en nieuwsberichten betreffende de mensenrechtensituatie in Iran (zie in dit verband ook punt 2.2.11.) Het verwijzen naar artikelen en rapporten betreffende de mensenrechtensituatie in haar land van herkomst, en die hoofdzakelijk handelen over de manier waarop dissidenten door het Iraanse regime worden aangepakt, volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond.

2.2.10. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een visitekaartje en een schrijven neer van de Iraanse kerk in Antwerpen waarin wordt geattesteed dat zij sedert april 2012 elke zondag de kerkdienst heeft bijgewoond. De Raad oordeelt evenwel dat gezien de vaststelling dat verzoekende partij bij het gehoor

op het Commissariaat-generaal van 16 oktober 2012 – op een ogenblik dat verzoekende partij dus reeds gedurende een half jaar wekelijks haar kerk zou bezoeken – niet weet wat het adres is van haar kerk, wat de naam is van de hoofdpriester of de familienaam van de priester die de Iraanse diensten leidt en evenmin de naam kent van haar kerk, voormeld attest duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont. Voormelde flagrante onwetendheden verhinderen aan dit geattesteerd kerkbezoek enig geloof te hechten.

Waar verzoekende partij eveneens een aantal foto's van haar recente doop in België, meer in het bijzonder op 27 januari 2013, en een bijhorend doopcertificaat neerlegt, oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging deze doopplechtigheid duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het attesteren van deze doop doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij – met name haar bekering tot het Evangelisch Protestantisme en de problemen die zij hierdoor heeft gekend – geen geloof kan worden gehecht. Hoogstens blijkt uit haar verklaringen dat zij over een goede kennis beschikt van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij deze gelezen/het christendom bestudeerd heeft. Verzoekende partij slaagt er echter niet in om aan te tonen dat deze loutere interesse een aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat verwerende partij niet concreet heeft gesteld waarom de medische redenen die zij aanhaalt niet onder artikel 48/4, § 2, a of b kunnen vallen indien zou blijken dat er in Iran geen behandeling aanwezig is of toegankelijk is in het land van herkomst. Zij is de mening toegedaan dat medische problemen wel degelijk kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er echter op dat verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd in haar beslissing waarom de medische/psychologische problemen die verzoekende partij heeft aangehaald niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus/de subsidiaire beschermingsstatus: *“Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u geopereerd werd en problemen heeft met uw voet en uw knie. Daarnaast blijkt dat u lijdt aan een depressie en aan smetvrees. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Over de oorzaak van uw psychische problemen kan uit bovenvermelde attesten niets worden afgeleid.”* Het louter tegenspreken van deze vaststellingen biedt geen soelaas. De Raad wijst er voorts nog op dat verzoekende partij zich voor de beoordeling van haar medische problemen en het op deze grond verkrijgen van een machtiging tot verblijf dient te richten tot de geëigende procedure bepaald bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verder merkt de Raad nog op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij niet heeft gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het voormelde artikel en zij wijst er in haar verzoekschrift op dat Iran nog steeds enorme moeite heeft om mensenrechten te respecteren, onder meer op het vlak van vrijheid van meningsuiting, dat het land nog ver verwijderd is van een democratie en dat er absoluut geen vertrouwen is in de Iraanse ordediensten. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar en citeert uit een aantal rapporten en nieuwsberichten betreffende de mensenrechtensituatie in Iran (bijlage 8, 9, 10, 11 en 12 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij toont evenwel met voormeld betoog niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT